

jim bo tako in lepo je to kršč. veselje: naj si ga uživajo v polni meri!

Eno željo imamo še pri tem po svoji strani, Kakor mi ne sovražimo nikogar, tako pa nas boli, če vidimo kje kako sovraštvo. Naš božji Odrešenik noče sovraštva, on ne pozna razločka, ki ga dela kri ali jezik. Odrešenik je sveta in torej velja njegova kri za vse ljudi in za vsako ljudstvo.

Hudobija je torej in nekrščansko, ako dela človek tak razloček ter stavi eno ljudstvo nad drugo; še večja hudobija pa je tega, ki tak zaničljiv razloček zagovarja ali pa še koga ščuje na to, da ga dela. Ali prav to se poskuša naše dni bolj, kakor le kedaj, zoper slov. ljudstvo. Na vse pretege dela se na to, da se vkuje ono še trje v težki jarem, ki ga nosi že sto- in stoletja ter da suče slej, kakor prej krvavi bič nad njim trda roka tujca. V tem je treba pomoči — božiča.

Mi smo prepričani, da tudi ta božič pride ter da se kedaj še sname slov. ljudstvu tujcev jarem z utrujenih ramen. Treba pa je, da se na-nj pripravlja ter da ne obupa, ampak ostane zvesto sv. kat. veri in pri svojem lepem jeziku.

Iz porotnega sodišča v Celju.

Čuden je bil prizor v dvorani Celjske c. kr. okrožne sodnije, dne 25. novembra 1886.

Na klopi zatožencev je sedelo šest oseb, namreč vincarji: Jože Maršinjak, vulgo Gutmann, Andrej Mlakar, Jakob Sprah, Boštjan Rodošek in posestnika Jane Cevek in Andrej Sakelšek, vsi iz Haloz doma.

Iz zatožbe poizvemo to le: Meseca decembra 1885 je umrl v Strajnah Tomaž Danjko, bivši posestnik dveh zemljišč in vinograda za Jablanskem vrhu, bil je udovec, brez otrok in nezakonski sin že preje umrle Uršule Danjkove.

Hitro po smrti se je polastila Danjkova nezakonska žlahta dejanske posesti cele zapuščine, ter si je postavila Janeza Ceveka za začasnega oskrbnika.

Sredi prosinca 1886 pa je Andrej Sakelšek prijavil v pismeni vlogi c. kr. Ptujski okrajni sodnji, da je pokojni Tomaž Danjko koncem septembra 1885 napravil pred 4 možmi, to je: Jože Maršinjak, Andrej Mlakar, Jakob Sprah in Boštjan Rodošek, ustmeno oporoko, v kateri je za edinega svojega dediča imenoval Sakelševoga sine, gospoda Štefana Sakelšek, sedaj bogoslovca v Celovcu; ter je prosil, naj sodnija da zaslišati te štiri prič. Ti pa so bili poklicani na sodnijo dne 28. prosinca 1886 ter so tam pod prisego povedali:

Rajni Tomaž Sakelšek je nekega dne koncem septembra 1885 bil z Boštjanom Rodošek pri svojem vinogradu, Maršinjak in Sprah sta, vrnivši se iz Ptujja mimo prišla, in pa Andrej

Mlakar, ki je od svoje bližnje hiše prišel po vodo, so bili od Danjkota povabljeni se vvesti k njemu pod staro hruško, in potem je njim vsem povedal, da ima on Sakelševoga študenta Štefana prav rad, in da hoče, da po njegovi smrti ta Štefan dobi celo njegovo premoženje, kakor leži in stoji, žlahta pa ne dobi nič, ker tudi ni marala za njega, in naj si navzoče pričé dobro zapomnijo, kar je zdaj jim povedal.

Zatožba pravi, da je cela ta izpovedba zapriseženih štirih prič bila izmišljena in lažnjiva, ter da sta Janez Cevek in Andrej Sakelšek zapeljala omenjene štiri pričé h krivemu pričanju in jih podkupili, zatorej je bilo vseh šest oseb zatoženih zavoljo hudodelstva goljufije, in da je teh šest imelo namen, poškodovati pravega dediča, namreč cesarki erar, za več ko 300 fl.

Predsedoval je pri obravnavi c. kr. svetovalec g. Dr. Galé, zatožbo je zastopal gosp. A. Reiter, c. kr. pravni substitut, vseh 6 zatožencev je zagovarjal Dr. Josip Sernee iz Celja.

Zatožba trdi, da ni mogoče, da bi rajni Tomaž Danjko bil napravil svojo oporoko pred tacimi ljudmi, kakor so ti štirje viničarji, da je baje rajni bil hudosovražen vsem šestim zatožencem, da je imel dobra prijatelja Matevžiča in Oreška, ktera trdita, da bi gotovo nju klical za pričé, če bi hotel napraviti oporoko, da je rajni tudi še v zadnjih urah pred smrtjo proti dekli izrekel, da ni res, da bi oporoko napravil na Štefana Sakelšeka, ter da je Andrej Sakelšek s pomočjo Janeza Ceveka podmital ove 4 pričé.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Brazde za vodo na njivi in v vrtu.

Brazda dela se za to, da vzprejema to, kar postane preveč vode na njivi, ter jo brž ko brž z nje odpelje. O močnem dežju ali kedar kopni naglo sneg, treba je, da se voda prej ko prej odpravi, predno si naredi sama pot ter tako prereže njivo in ji odnese dobro zemljo.

Da se izgodi pa to, kolikor je moči, dobro, treba je brazde urediti na najnižjih mestih njive. Toda na tem še ni zadosta, ampak treba jih je tako narediti, da teče voda od vseh strani lahko va-nje, njih rob mora tedaj ležati nižje, kakor zemlja okoli njih. Zoper to pravilo se greši po gostem, najraje se napravijo brazde tako, da se njih robi le semtertje prerežejo. Da pa to ni prav, vidi se iz tega, da voda ne išče teh prerez ter si napravi za to pa sama svoje poti.

Ako naj te brazde kaj veljajo, treba jih je z ralom urediti, potem pa jih kaže tudi znotraj ugladiti ter robe potepsti. Tako se zravnava